

[Ingerlise Koefoed]

cappede den størst mulige ligestilling med ikke-handicappede kræver på det kulturpolitiske som på andre områder en positiv særbehandling. Dette skal gøres først og fremmest af hensyn til hver enkelt handicappet, men også fordi samfundet kan drage nytte af de specielle ressourcer, som mange handicappede besidder eller har udviklet som en slags kompensation for et såkaldt handicap.« Men når det kommer til stykket, når teorien skal omsættes i praksis, så går det uendelig langsomt.«

I øvrigt kan jeg henvise interesserede til at læse videre i artiklen, men jeg vil gerne trods talletidens udløb med formandens tilladelse læse slutningen på den, der lyder således:

»Vi troede måske engang, at de multihandicappede børn og voksne boede i huse uden døre eller uden nøgler, der kunne lukke dørene op. Men allerede for mange år siden viste Helen Keller, at dørene kan åbnes, og at en døvblind ved egen styrke og ved hjælp fra andre stærke personer kan få et liv, der udtryksmæssigt og følelsesmæssigt er så godt som nogen ikke-handicappets. Siden har vi set andre eksempler . . . bl.a. i Vangede«, som har vist os noget af det samme.

Mit forslag var et forsøg på at hjælpe dem til at lukke dørene op – jeg håber, at det er forstået, og jeg håber, at vi får en god udvalgsbehandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kulturudvalget, hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 83:

Forslag til folketingsbeslutning om fremme af vilkårene for den folkelige idræt.

Af Stillinger (SF) m.fl.
(Fremsat 26/1 88).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kultur- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

Jeg skal indlede med straks at konstatere, at regeringen må afvise dette beslutningsforslag fra SF, og det skal jeg begrunde med nogle hovedsynspunkter og nogle tillægssynspunkter.

Hovedsynspunkterne er, at dette forslag er i strid med det grundsynspunkt, som ligger bag regeringens idrætspolitik, nemlig at det bærende element i dansk idrætsliv er og fortsat skal være idrætsforeningen. Det fremgik meget klart af den redegørelse, jeg i sidste samling gav til Folketinget om breddeidrætten i Danmark, at foreningen skal være det bærende element i dansk idrætsliv, også i det, vi vil kalde det brede danske idrætsliv.

Dernæst synes jeg, uden at jeg skal gå i alle de detaljer, som forslaget regner op, at det er meget bureaukratisk. Det forudsætter nedsættelse af råd, udvalg m.v., som skal fordele en række ofte meget små puljer.

Endelig er det – og det er også meget væsentlig – særdeles bekosteligt. Hvis man lægger de tal sammen, som står ud for de enkelte punkter i forslaget, vil man ende med et beløb på omkring 100 mio. kr., uden at der er nogen som helst sikkerhed for, at dette beløb vil kunne holde. Tilmed er nogle af beløbene forudsat bevilget allerede i 1988, og da vi jo har vedtaget en finanslov for 1988, er der ikke plads til at flytte de ting ind, som der her tales om, allerede fra 1988.

Jeg er heller ikke enig i de forudsætninger, der er bygget ind i forslaget, hvor der f.eks. skrives, at det, efter at man har gjort noget for de få – her tænkes på Team Danmark, på eliten – nu er tiden til at gøre noget for de mange. Det er at stille tingene forkert op, for nok er der kommet en lovgivning om Team Danmark, men hvem tror forslagsstillerne at de godt 2 mia. kr., der årligt bevilges fra det offentlige, altså fra kommuner, amter og stat, til idrætten, kommer til gode? Det er vel bredden, det er netop foreningerne, altså det brede idrætsliv og ikke eliten.